

Nåden, nådens ord og ældste-embedet

Gennemgang af Titus-brevet kan læses på www.vivit.dk/bibelstudie.

Gennemgangen afsluttes i dag med bekendelsesskrifternes og vor kirkes vidnesbyrd herom.

Sammenfatning: Apostlen Paulus skrev til Titus, at hans skulle ordne, hvad der manglede på Kreta: at der skulle indsættes ældste i byerne (Titus 1,5). Og han vejleder om, hvordan en ældste skal være i sin familie, personligt og at han skal kende Nådens ord og være i stand til at forkynder og undervise menigheden med dette ord.

Paulus tager Titus og os andre med ind i Nåden i 2,11-14 og 3,4-7. Og derefter siger han: "Tal sådan!" 2,15 og "Indprent det!" 3,8. Nåden skal forkyndes. Og derfor skal der indsættes ældste. Uden denne tjeneste vil Nåden ikke blive forkyndt. Men med denne tjeneste – nemlig når Titus følger apostlens vejledning – vil nåden blive forkyndt og være med alle i menighederne på Kreta (3,15).

Den Augsburske Bekendelse 1530

Artikel 1: Om Gud

Artikel 2: Om arvesynden

Artikel 3: Om Guds Søn

Artikel 4: Om retfærdiggørelsen

Artikel 5: Om det kirkelige embede

For at vi skal nå til denne tro, er der indstiftet et embede til at forkynde evangeliet og række sakramenterne. For ved ord og sakramenter som midler gives Helligånden, der - hvor og når Gud vil - virker troen i dem, der hører evangeliet: at Gud ikke for vore fortjenesters skyld, men for Kristi skyld retfærdiggør dem, der tror, at de tages til nåde for Kristi skyld. »For at vi ved troen kunne få Ånden, som var forjættet os«, Gal. 3,14.

De fordømmer gendøbere og andre, der mener, at Helligånden kommer til mennesker ved deres egne forberedelser og gerninger uden det ydre ord.

Artikel 6: Om den nye lydighed

Artikel 7: Om kirken

Artikel 8: Hvad er kirken?

Artikel 9: Om dåben

Artikel 10: Om Herrens nadver

Artikel 11: Om skriftemålet

Artikel 12: Om boden

Artikel 13: Om sakramenternes brug

Artikel 14: Om den kirkelige ordning

Om den kirkelige ordning lærer de, at ingen bør lære offentligt eller forvalte sakramenterne i kirken, hvis ikke han er retteligt kaldet.

De første 6 artikler i Den augsburgske Bekendelse

Artikel 1: Om Gud

Menighederne hos os lærer i fuld enstemmighed, at bestemmelsen fra den nikænske synode om det guddommelige væsens enhed og de tre personer er sand og bør tros uden enhver tvivl; [den går ud på] at der er et guddommeligt væsen, som både kaldes og er den evige Gud, ulegemlig, udelelig og af uendelig magt, visdom og godhed; han er skaber og opretholder af alle ting, både de synlige og usynlige. Og dog er der tre personer, af samme væsen og magt og lige evige: Fader, Søn og Helligånd. Begrebet »person« bruger de (dvs. menighederne) i den betydning, hvori kirkefædrene brugte det i denne sag, dvs. det betegner ikke en del eller en egenskab i noget andet, men det, som kendetegnes ved at bestå i sig selv.

De fordømmer alle de kætterier, som er opstået mod denne artikel, som f.eks. Manikæerne, som lærte, at der er to guder fra begyndelsen, en god og en ond; ligeledes Valentinianerne, Arianerne, Eunomianernes, Muhamedanerne og alle deres lige. De fordømmer også Samosatenerne, både gamle og nye, som, skønt de påstår, at der kun er en person, anvender falske og ugudelige talemåder om Ordet og Helligånden [og hævder], at de ikke er særskilte personer, men at Ordet betegner det talte ord og Anden blot en skabt rørelse i tingene.

Artikel 2: Om arvesynden

Ligeledes lærer de, at siden Adams fald fødes alle mennesker, som er forplantet på naturlig måde, med synd, det vil sige: uden guds frygt, uden tillid til Gud og med begær, [og de lærer] at denne arvede sygdom eller last er virkelig synd, der også nu fordømmer dem, der ikke genfødes ved dåb og Helligånd, og pådrager dem evig død.

De fordømmer Pelagianere og andre, der nægter, at arvesynden er synd, og som svækker Kristi fortjenestes og velgerningers ære ved at påstå, at mennesket ved fornuftens egne kræfter kan blive retfærdigt over for Gud.

Artikel 3: Om Guds søn

Ligeledes lærer de, at Ordet, det vil sige Guds søn, har antaget menneskelig natur i den salige Jomfru Marias moderskød, så at der er to naturer, en guddommelig og en menneskelig, men uadskilleligt forenet i personens enhed: en Kristus, sand Gud og sandt menneske, født af Jomfru Maria, som virkelig har lidt, er korsfæstet, død og begravet, for at han kunne forsones Faderen med os og være et offer ikke bare for arvesynden, men også for alle menneskenes syndige handlinger. Den samme Kristus nedsteg til helvedet og opstod virkelig på den tredje dag, dernæst for han til himmels for at tage sæde ved Faderens højre hånd, og styre og herske bestandigt over alle skabninger og helliggøre dem, der tror på ham, ved at sende Helligånden i deres hjerter, som styrer, trøster og levendegør dem og forsvare dem mod djævelen og syndens magt. Den samme Kristus vil engang komme igen for at dømme levende og døde osv. i henhold til Den apostolske Trosbekendelse.

Artikel 4: Om retfærdiggørelsen

Ligeledes lærer de, at mennesker ikke kan retfærdiggøres over for Gud ved egne kræfter, fortjenester eller gerninger, men at de retfærdiggøres af nåde for Kristi skyld ved troen, når de tror, at de tages til nåde, og at synderne tilgives for Kristi skyld, han, som ved sin død har gjort fyldest for vore synder. Denne tro anser Gud for retfærdighed over for sig. (Paulus' Brev til Romerne, kapitel 3 og 4).

Artikel 5: Om det kirkelige embede

For at vi skal nå til denne tro, er der indstiftet et embede til at forkynde evangeliet og række sakramenterne. For ved ord og sakramenter som midler gives Helligånden, der - hvor og når Gud vil - virker troen i dem, der hører evangeliet: at Gud ikke for vore fortjenesters skyld, men for Kristi skyld retfærdiggør dem, der tror, at de tages til nåde for Kristi skyld. »For at vi ved troen kunne få Ånden, som var forjættet os«, Gal. 3,14.

De fordømmer gendøbere og andre¹, der mener, at Helligånden kommer til mennesker ved deres egne forberedelser og gerninger uden det ydre ord.

Artikel 6: Om den nye lydighed

Ligeledes lærer de, at denne tro bør bære gode frugter, og at man skal gøre de gode gerninger, der er befalet af Gud, på grund af Guds vilje, men ikke for at vi skal stole på ved de gerninger at fortjene retfærdiggørelse hos Gud. For syndernes forladelse og retfærdiggørelse gribes ved troen, sådan som også Kristi stemme bevidner: »Når I har gjort alt det, der er befalet jer, skal I sige: Vi er kun unyttige tjenere«, Luk. 17,10. Det samme lærer også kirkefædrene. Ambrosius² siger nemlig: »Dette er bestemt af Gud, for at den, som tror på Kristus, skal frelses uden gerning, ved troen alene, idet han uforskyldt modtager syndernes forladelse«.

¹ *Gendøberne*: således kaldte reformatorerne modstanderne af barnedåb. *Andre*: det var ikke kun døbere, der gik imod de lutherske reformatorers stadige understregning af, at ingen kan blive kristen undtagen ved ordets forkyndelse og modtagelse af sakramenterne. Disse spiritualister, forkyndere af Helligåndens modtagelse uafhængigt af det talte ord og de synlige sakramenter, kaldte reformatorerne »sværmere«.

² Ordene stammer fra en latinsk kommentar til Paulus fra det 4. århundrede, som i middelalderen gik under Ambrosius' navn (biskop i Milano i slutningen af 4. århundrede).

LILLE KATEKISMUS

HUSTAVLEN

indeholder nogle ord af Den hellige Skrift, hvorved enhver i sit kald og arbejde med et særligt skriftord påmindes om sine pligter.

Biskopper, præster og prædikanter

En tilsynsmand skal være ulastelig, én kvindes mand, ædruelig, besindig, værdig, gæstfri, en god lærer, ikke drikfældig eller voldsom, men mild, ikke stridbar og ikke glad for penge. Han skal kunne styre sit eget hus godt og få sine børn til at vise lydighed, i al agtværdighed; for hvordan skal han kunne tage sig af Guds menighed, hvis han ikke forstår at styre sit eget hus? v6 Han må ikke være nyomvendt, ... osv. (1 Tim 3,2-6 og Tit 1).

Hvad de kristne skylder deres tilsynsmænd (præster)

Spis og drik, hvad de byder jer, for en arbejder er sin løn værd (Luk 10,7).

På samme måde har Herren bestemt, at de, som forkynder evangeliet, skal leve af evangeliet (1 Kor 9,14).

Den, der undervises i ordet, skal dele alt godt med den, der underviser. Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte (Gal 6,6-7).

Ældste, som er gode forstandere, fortjener dobbelt agtelse, særlig de, der slider med forkyndelse og undervisning. For Skriften siger: "Du må ikke binde munden til på en okse, der tærsker," og: "En arbejder er sin løn værd" (1 Tim 5,17-18).

Brødre, vi beder jer om at skønne på dem, der slider iblandt jer og står i spidsen for jer i Herren og vejleder jer. Dem skal I omfatte med særlig kærlighed på grund af deres arbejde. Hold fred med hinanden (1 Thess 5,12-13).

Adlyd jeres ledere og ret jer efter dem, for de våger over jeres sjæle, da de ved, at de skal stå til regnskab; lad dem kunne gøre det med glæde og ikke med suk, for det ville være ulykkeligt for jer (Hebr 13,17).

Øvrige overskrifter i hustavlen: Den verdslige øvrighed. Underordnede. Ægtemænd. Ægtehustruer. Forældre. Børn. Tjenestefolk og arbejdsfolk. Husfar og husmor. Unge. Enker. Menigheden.

Den Evangelisk-Lutherske Frikirkes forfatning af 2013

§2 Trosbekendelse

Kirkesamfundet bekender sig til:

1. Bibelens gamle og nye testaments kanoniske bøger.
2. Den evangelisk-lutherske kirkes bekendelsesskrifter, fordi disse bekendelsesskrifter er i overensstemmelse med Bibelen: Den apostolske Trosbekendelse, Den nikænske Trosbekendelse, Den athanasianske Trosbekendelse samt de reformatoriske bekendelsesskrifter i Konkordiebogen.

§3 Præsteembedet

I dette kirkesamfunds menigheder kan kun den forvalte det hellige præsteembede ...

- som har gennemført et grundigt teologisk studium
- som har en ret erkendelse af Guds ord
- som anerkender og antager den i § 2 anførte trosbekendelse som overensstemmende med Guds ord
- som af menigheden er kendt som rettroende og dygtig til at prædike og undervise
- som fører et kristent liv, som en Guds ords tjener bør
- som af menigheden under Helligåndens vejledning er kaldet til embedet
- og som er ordineret af en ordineret ordets tjener

Præsteembedet kan kun overdrages til mænd i henhold til 1 Kor 14,34 og 1 Tim 2,12

§4 Præstens pligter over for menigheden

1. Præsten er forpligtet til ...
 - at forvalte sit hellige embede i overensstemmelse med Bibelen og de lutherske bekendelsesskrifter
 - at leve, som en Guds ords tjener bør (1 Tim 3,1-7; Tit 1,7-9)
 - at prædike, undervise, irettesætte og opmuntre, forvalte sakramenterne i menigheden og således fremme det åndelige liv (2 Tim 4,2; Joh 20,23)
 - med tålmodighed at udføre sine pligter både privat og offentligt.
2. Præsten har ansvar for, at der føres protokol over kirkelige handlinger: dåb, konfirmation, vielse og begravelse, således at disse til enhver tid kan attesteres.

§5 Menighedens pligter over for præsten

1. Menigheden lover præsten kærlighed og lydighed i præstetjenesten og imødekommelse af de rettigheder, som Guds ord tilsiger ordets tjenere (Gal 6,6).
2. Menigheden forpligter sig til i overensstemmelse med Guds ord efter evne at sørge for præstens løn, så han kan vie sit hellige embede al sin tid.
3. I tilfælde af at præsten enten fraviger kirkesamfundets bekendelse, ikke lever som en Guds ords tjener bør eller forsømmer embedets pligter, har menigheden pligt til at formane ham, og lader han sig herefter ikke irettesætte, har menigheden myndighed til at afsætte ham efter rådslagning med kirkerådet.